

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

4.1.11

ת"פ 17180-05-10 מדינת ישראל נ' אבו סולב ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא

המאשימה: מדינת ישראל – משטרת ישראל
מפלג תביעות ת"א

ע"י ב"כ עו"ד ליאור בן שלום

נגד

הנאשמים: 1.זאיד אבו סולב
2.זאקי הואשלה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד גרוס ועו"ד יעקובי

גזר דין – נאשם 2

כללי

שני הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם, ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המונה שני אישומים. הסדר הטיעון גובש לאחר שנשמעו חלק מן הראיות, ובפתח ישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 22.12.10.

ההסדר בעניינו של נאשם 1 כלל הפנייתו לשירות מבחן, ללא שגובש הסדר עונשי, ועל כן עניינו נדחה ליום 1.5.11.

ההסדר בעניינו של נאשם 2 כלל עתירה מוסכמת להטלת עונש של 8 חודשי מאסר, כאשר לגבי רכיבי הענישה הנוספים (מאסר מותנה, קנס ופיצוי) כל צד טען כמיטב שיקול דעתו.

עובדות כתב האישום המתוקן בו הורשע נאשם 2

על פי עובדות האישום הראשון - הנאשם קיבל לחזקתו רכוש שהושג בגניבה מחנות מכולת שאירעה כיום לפני המועד בו נתפס הרכוש בחזקתו. מדובר בקופסאות שימורים, חומרי ניקוי וחבילות קפה בשווי של כ-2,500 ₪ (להלן – הרכוש). במסגרת אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של קבלת נכס שהושג בעוון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

4.1.11

ת"פ 17180-05-10 מדינת ישראל נ' אבו סולב ואח'

על פי עובדות האישום השני - שהו שני הנאשמים באתר בניה נטוש בצוותא עם חדר אבו עגינה (להלן – **המתלונן**), כאשר באותו אתר בניה, החזיק נאשם 2 את הרכוש כמפורט באישום הראשון. כאשר הגיעה ניידת משטרה למקום, החלו הנאשמים להחביא את הרכוש ואף **הורו** למתלונן כי היה והשוטרים ישאלו למקור הרכוש, עליו לומר כי הוא (המתלונן) הביא את הרכוש למקום. **המתלונן סירב לשתף פעולה עם הנאשמים, או אז החלו הנאשמים, שפעלו בצוותא, להכותו באגרופים לפניו ובבעיטות בכל חלקי גופו. באותן נסיבות גנבו הנאשמים מהמתלונן מכשיר טלפון נייד וסכום של 720 ₪ במזומן שהחזיק בבגדיו. כתוצאה מן התקיפה פונה המתלונן לבית החולים שם אובחנו אצלו החבלות הבאות: המטומה קרקפתית, נפיחות בצוואר, המטומות רגישות בראש ובאף, חתך והמטומה בשפה העליונה, אודם בלחמיות העיניים, רגישות בצלעות שמאל, סימני חבלה מרובים בגפיים העליונות והתחתונות, נפיחות ורקמה רכה בזרוע יד ימין. במסגרת אישום זה הורשעו הנאשמים בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה ממשית, וכן בעבירת גניבה.**

נימוקי הצדדים להסדר הטיעון

התובע עתר לקבלת הסדר הטיעון, וזאת מן הנימוקים הבאים: (1) האישום הראשון בכתב האישום תוקן לקולא, שכן במקור – יוחסה לנאשם עבירת התפרצות; (2) הודאת הנאשם חסכה את עדות המתלונן, הגם שהמתלונן הביע נכונות להעיד ואף התייצב בבית המשפט במועד בו הוצג ההסדר; (3) יש ליתן משקל להודאת הנאשם מן ההיבט של נטילת האחריות; (4) עונש של 8 חודשי מאסר מהווה עונש התואם את נסיבות האירוע והנימוקים שפורטו לעיל.

ההגנה הצטרפה לכל אותם נימוקים עליהם הצביע התובע, והוסיפה כי מדובר בנאשם אשר מאז פטירת אביו, משמש כמפרנס העיקרי של משפחתו המונה כ-15 אחים ואחיות. עוד הוסיף כי הרשעתו האחרונה של הנאשם הינה משנת 2006, ובשים לב לקיומם של קשיים ראייתיים, גילו הצעיר של הנאשם, ונסיבותיו האישיות – הסדר הטיעון מאוזן.

ביום 2.1.11 הגישה ההגנה אסופת פסקי דין מהם, כך נטען, יש ללמוד כי הרף העונשי שהוצג במסגרת הסדר הטיעון סביר וראוי.

בהודעה נפרדת שהוגשה לתיק בית המשפט, ולשאלת בית המשפט באשר לעמדת המתלונן, הבהיר התובע כי המתלונן עודכן ביחס לקיומו של הסדר טיעון הכולל עונש מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי, וכי המתלונן ביקש כי התביעה תתמקד בעתירתה לפיצוי, שכן כספו לא הוחזר לו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

4.1.11

ת"פ 17180-05-10 מדינת ישראל נ' אבו סולב ואח'

דיון והכרעה

משהוצג הסדר טיעון, ייטה בית המשפט לאמצו, ויסטה ממנו במקרים חריגים ביותר. הלכה זו הינה פועל יוצא של האינטרסים הרבים הבאים לידי ביטוי בהסדרי הטיעון.

במסגרת ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1), 577, עמ' 607-606 (להלן – הלכת פלוני) התייחס בית המשפט העליון למגוון השיקולים המצדיקים אימוצו של הסדר טיעון.

וכך, בין היתר, נקבע:

"הכל מסכימים כי האינטרס הציבורי במובנו הרחב מחייב את בתי-המשפט לעודד קיומם של הסדרי טיעון. קיום הסדרי טיעון מאפשר פרישה רחבה יותר של אכיפת החוק ובכך יש כוח מרתיע כשלעצמו, העשוי לאזן את אפקט ההקלה בעונש במקרה הקונקרטי. הסדר טיעון אשר נכרת בהתאם לכללים ועל-פי שיקולים ראויים, מקצר את עינוי הדין של הנאשם ושל נאשמים פוטנציאליים הממתינים לכתב-אישום נגדם. ההסדר מסייע לרשויות האכיפה בהעמדת עבריינים נוספים לדין, ומבטיח ענישה שאינה מרוחקת בזמן ממועד ביצוע העבירה. הוא חוסך את המשאבים הרבים המושקעים בניהול הליך פלילי, לעתים מורכב וממושך, המכביד הן על התביעה והן על הנאשם, ומפנה את בית-המשפט העמוס לעייפה, לעיסוק בתיקים אחרים. מבחינה ערכית, יש להסדר הטיעון ערך מוסף כאשר העבריינין מקבל על עצמו אחריות למעשיו. בנוסף לכל אלה, הסדר טיעון מסייע לנפגע העבירה, בהביאו בחשבון את הצורך בשיקומו המהיר ובמניעת פגיעה נוספת בו עקב העדותו".

יחד עם זאת, ציין בית המשפט העליון בפרשת פלוני כי למרות אותה נטיה מובהקת לאמץ הסדרי טיעון, בית המשפט אינו מהווה "חותמת גומי" אלא עליו לאזן בין השיקולים השונים, ולבחון האם נפל פגם משמעותי בשיקולי התביעה וזאת גם כאשר התביעה פעלה בתום לב. יש לבחון את האיזון שבין טובת ההנאה שמעניק הסדר הטיעון לנאשם לבין התועלת שיש בעונש המוצע במסגרת ההסדר לאינטרס הציבורי (מבחן האיזון, הלכת פלוני, עמוד 601). על פי מבחן האיזון, בית המשפט בוחן בעצמו את השיקולים השונים ולא מסתפק בבחינה של סבירות פעולתה של התביעה.

בין השיקולים השונים, יש לבחון את העונש שהיה ראוי להטיל אילמלא הסדר הטיעון, מידת הויתור מצד הנאשם לנוכח סיכויי ההרשעה או הזיכוי, קשיי ניהול המשפט, חיסכון בזמן שיפוטי וגם ציפיותיו של הנאשם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

4.1.11

ת"פ 17180-05-10 מדינת ישראל נ' אבו סולב ואח'

ראה לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 5982/08 כהן נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים:

"כבר נאמר לא אחת, כי בית המשפט, ככלל, יטה לקיים הסדרי טיעון בשל חשיבותם ומעמדם. אולם זאת, לא על חשבון החובה לשקול שיקולים ראויים לענין העונש. במסגרת זו, על בית המשפט לבחון האם העונש המוצע מקיים את האיזון הנדרש בין שיקולי הענישה הרלבנטיים (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 608 (2002)). עליו לבחון האם העונש הולם בנסיבות הענין, מתוך התייחסות להסדר הטיעון ולשיעור ההקלה בעונש שההסדר הביא עמו. נקודת המוצא היא מידת העונש המוצע בשים לב לסוג העבירה, חומרתה, ונסיבות בצועה, נסיבותיו האישיות של הנאשם ושיקולי מדיניות ענישה ראויה, והחשיבות והמשקל היחסי שיש לתת לציפיותיו של הנאשם. בהתקיים איזון ראוי בין האינטרס הציבורי הפרטני והאינטרס הציבורי הרחב שהתביעה מייצגת מצד אחד, לבין טובת ההנאה שניתנה לנאשם מצד אחר, יש לכבד את הסדר הטיעון".

ובהמשך:

"בית משפט ידחה את ההסדר אם מצא כי נפל פגם בהסדר הטיעון במובן זה שלא נשמר יחס הולם בין ההקלה שניתנה לנאשם בעקבות ההסדר לבין האינטרס הציבורי שבענישה. פגם כזה עשוי להתקיים כאשר התביעה לא נתנה משקל ראוי לשיקול עונשי רלבנטי מבין שיקולי הענישה הראויים"

האם הסדר הטיעון במקרה דנן עומד בתנאי מבחן האיזון?

הגם שאין להמעיט מחומרתו של האישום הראשון, דומני שאין חולק כי לב ליבו של כתב האישום נעוץ באישום השני, שחומרתו רבה מאד בעיני. לאחר שנאשם 2 החזיק רכוש שהושג בגניבה, ולמראה נידת משטרה מתקרבת, הורו הנאשמים למתלונן "לקחת את התיק עליו" (למרות שלא היה לו כל קשר לקבלת הרכוש הגנוב). משהחליט המתלונן שלא לשתף פעולה עם תוכניתם העבריינית של הנאשמים ולא לשקר לשוטרים, הפליאו בו הנאשמים באכזריות את מכותיהם, הן באגרופים לפניו והן בבעיטות בכל חלקי גופו. באותן נסיבות, לא הסתפקו הנאשמים אך ורק בהכאתו של המתלונן, אלא גנבו ממנו רכוש – מכשיר טלפון נייד ומאות שקלים במזומן. כראיה מוחשית לאכזריות הנאשמים וחומרת תקיפת המתלונן ניתן להצביע על מגוון החבלות שאובחנו בבית החולים אליו הובא המתלונן: המטומה קרקפתית, נפיחות בצוואר, המטומות רגישות בראש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

4.1.11

ת"פ 17180-05-10 מדינת ישראל נ' אבו סולב ואח'

ובאף, חתך והמטומה בשפה העליונה, אודם בלחמיות העיניים, רגישות בצלעות שמאל, סימני חבלה מרובים בגפיים העליונות והתחתונות, נפיחות ורקמה רכה בזרוע יד ימין.

נסיבותיו של האירוע - (1) דרישת הנאשמים מהמתלונן כי ישקר לשוטרים וייקח את התיק עליו; (2) האופן האכזרי בו היכו הנאשמים את המתלונן נוכח סירובו לשקר לשוטרים; (3) העובדה כי הנאשמים פעלו בצוותא חדא; (4) גניבת הפריטים מחזקתו של המתלונן במהלך האירוע; (5) ריבוי החבלות שנגרמו למתלונן - מלמדות על חומרתו הרבה והצורך בהשתת ענישה משמעותית על הנאשם. בשולי קביעה זאת אציין כי לעיתים, יש בנסיבות דומות לאלה שתוארו בכתב האישום, כדי להתיישב אף עם עבירות אחרות, חמורות יותר.

בחינת עברו הפלילי של הנאשם מלמדת, כשלעצמה, על הצורך בהחמרה בענישתו. לחובת הנאשם הרשעות רבות בעבירות רכוש, וכן בעבירות נוספות של שוד מזוין, ודרישת נכס באיומים. הנאשם נדון בעבר למספר תקופות מאסר: 4 שנים (ת.פ. 8045/00), 6 חודשים (ת.פ. 2400/00), 24 חודשים (ת.פ. 2520/02). נראה אפוא כי הנאשם, חרף גילו הלא מבוגר (יליד 1981), סוחב על גבו קופת שרצים בעבירות מאותו תחום בהן הורשע בתיק זה – עבירות אלימות ועבירות רכוש.

הצירוף שבין נסיבותיה החמורות של העבירה לבין העולה מגליון הרשעותיו הפליליות של הנאשם, מוביל למסקנה כי לו היה הנאשם מורשע לאחר שמיעת ראיות, עונשו היה חמור באופן משמעותי מזה אשר הצדדים עתרו לאימוצו במסגרת הסדר הטיעון, ובאומרי חמור באופן משמעותי – אין כוונתי לתוספת של מספר חודשי מאסר.

כעת יש לבחון האם הנתונים אשר הציגו הצדדים מצדיקים את אותה כבדת דרך ניכרת בה צעדה המאשימה לקראת הנאשם במסגרת הסדר הטיעון.

נטען כי ביסוד ההסדר עמדו קשיים ראייתיים – נימוק זה, באופן רגיל, מהווה נימוק משמעותי המצדיק קבלת הסדר טיעון. עם זאת, סבורני כי במקרה דנן משקלו נמוך ביותר. ראשית, אותם קשיים ראייתיים עליהם עמדו הצדדים התייחסו לאישום הראשון בלבד – אשר תוקן באופן משמעותי במסגרת הסדר הטיעון. כפי שציינתי – משקלו העונשי של אישום זה ממילא אינו רב. באשר לאישום השני – המתלונן הגיע לבית המשפט, הביע את רצונו להעיד, ומכאן שהתביעה לא הייתה צפויה לקושי הכרוך בהתייצבותו. יתרה מכך, מחומר הראיות שהוגש (ת/1), עוד טרם גובש הסדר הטיעון, נלמד כי מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, נתפס בסמוך לאירוע בחזקתו של הנאשם שאף הצביע על המתלונן והודה כי מכשיר הטלפון שייך לו (למתלונן).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

4.1.11

ת"פ 17180-05-10 מדינת ישראל נ' אבו סולב ואח'

באשר לחסכון בזמן ציבורי – אציין כי מדובר בתיק מצומצם בהיקפו, אשר שמיעת הראיות בו כבר החלה, והייתה אמורה להסתיים ביום בו הגיעו הצדדים להסדר הטיעון (22.12.10). באותו מועד היו אמורים להישמע אף סיכומי הצדדים בעל פה. בהחלטתי מיום 12.12.10 קבעתי כי הכרעת הדין תינתן ביום 2.1.11 (כ-10 ימים לאחר הסיכומים), ומכאן ניתן ללמוד כי מדובר בתיק בו החסכון בזמן ציבורי, שהושג אגב הסדר הטיעון, אינו רב.

לצד האמור לעיל, יש ליתן משקל לנטילת האחריות מצידו של הנאשם, לחסכון בעדות המתלונן, ולאותם נתונים אישיים עליהם עמדה הסניגורית. יש אף ליתן משקל לאינטרס הציבורי בכיבוד הסדרי טיעון, כמו גם לאינטרס הציפיה של הנאשם כי ההסדר יכובד על ידי בית המשפט. ברור גם כי הסדר טיעון, כשהוא לעצמו, מהווה שיקול מרכזי בגזירת הדין.

בבואי לבחון את הסדר הטיעון, ואף כאשר נותן אני משקל מוגבר לכל אותם שיקולים התומכים בקבלתו, כמתחייב מהלכת פלוני, סבורני כי לא ניתן לאמצו. עונש של 8 חודשי מאסר אינו נותן ביטוי הולם, אפילו לא על צידו המקל, לצירוף שבין נסיבותיו החמורות של המקרה (העשויות להתיישב, כאמור, אף עם עבירות חמורות יותר), תוצאתו הקשה ועברו הפלילי המכביד ביותר של הנאשם. הנימוקים שהציגו הצדדים במקרה דנן, ואף אלה אשר ממילא נשקלים בהסדר טיעון, אינם בעלי משקל כה עצום המצדיק אימוץ הענישה המוסכמת בהסדר הטיעון.

בחנתי אף את פסקי הדין אשר הוגשו על ידי ההגנה. אינני סבור כי פסקי הדין שהוגשו משקפים את רף הענישה המקובל, ומכל מקום – אין במנחים שבהם (צורפו אף פסקי דין של בית משפט שלום) מקרה הדומה לנסיבות המקרה שלפני הממזג בין אקט אליס ואכזרי, ריבוי חבלות, גניבת רכוש במהלך האירוע, ונאשם בעל עבר פלילי מכביד ורלוונטי. כך לדוגמא בת.פ. 8162/99 (ב"ש) נתונייהם האישיים של הנאשמים, לרבות אלה הקשורים לעברם הפלילי, אינם דומים לענייננו. כך לדוגמא בת.פ. 914/09 (י-ם) האירוע עצמו חמור, אך חלקו של נאשם 2 באותו כתב אישום, שגזר דינו צורף, התמקד בדחיפת המתלונן בלבד. כך לדוגמא בת.פ. 2218/07 (נצי') שם אומץ הסדר טיעון בו ניתן משקל משמעותי לחלופי הזמן (גזר הדין ניתן כ-4 שנים ממועד העבירה ולאחר שהנאשם, צעיר כבן 23, היה בסיומו של הליך שיקומי מוצלח).

באשר לעונש אשר בכוונתי להטיל הנאשם, אומר כי נתתי משקל משמעותי לאינטרס הציפיה של הנאשם, ולעובדה כי הודאתו ניתנה במסגרת הסדר טיעון, באופן שהסתפקתי בענישה מתונה ומקלה ביחס לעונש אשר ראוי היה להטיל על הנאשם אלמלא הסדר הטיעון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

4.1.11

ת"פ 17180-05-10 מדינת ישראל נ' אבו סולב ואח'

לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים :

1. 14 חודשי מאסר החל מיום מעצרו – 6.5.10.
2. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור עבירת אלימות או רכוש, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.
3. קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.3.11.
4. פיצוי למתלונן בסך 4,000 ₪ אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.3.11. פרטי המתלונן : חדר אבו עגימה, שכונה ב-4 שגב שלום.
5. ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשע"א, 01 ינואר 2011, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט